

Sygn. akt III Pa 5/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Sędziowie:	SSO Mirosław Kowalewski (spr.) SSO Alicja Wiśniewska
Protokolant:	Sylwia Zarzecka Balcer

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2018r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **D. P.**

przeciwko **Szkole Podstawowej nr (...) im (...) w S.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powódki D. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 grudnia 2017r. sygn. akt IV P 65/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki D. P. na rzecz pozwanej Szkoły Podstawowej Nr (...) im. (...) kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

Sygn. akt III Pa 5/18

UZASADNIENIE

Powódka D. P. wystąpiła przeciwko Zespołowi Szkół nr (...) w S. z pozwem o uznanie oświadczenia o rozwiązaniu z nią stosunku pracy za bezskuteczne oraz o zobowiązanie pozwanego Zespołu Szkół nr (...) w S. do dalszego zatrudniania jej na dotychczasowym stanowisku pracy oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pracowała u strony pozwanej jako nauczyciel religii od 2005r. i od tego roku nieprzerwanie otrzymywała od K. Diecezji (...) skierowanie do nauczania religii u pozwanej – w Zespole Szkół nr (...) w S. im. (...). Mimo, iż nikt nie zgłaszał jakichkolwiek zastrzeżeń do pracy powódki, nie została ona poinformowana o planach odwołania jej skierowania do nauczania religii. Pismem z dnia 14 czerwca 2017r. powódkę zwolniono z

misji kanonicznej nauczyciela religii Rzymskokatolickiej Diecezji (...), a pozwany rozwiązał z nią stosunek pracy. W jej ocenie rozwiązanie z nią umowy o pracę pozostawało bezpodstawne.

Strona powodowa wskazała, że nie zostało jej doręczone pismo z dnia 14 czerwca 2017r. o zwolnieniu powódki z misji kanonicznej Nauczyciela Religii Rzymskokatolickiej (...). Ponadto zdaniem powódki rozwiązanie z nią stosunku pracy nastąpiło w okresie przedemerytalnym, co stanowiło naruszenie art. 39 kp.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2017r. pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo, wnosząc o przywrócenie powódki do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko.

Strona pozwana Szkoła Podstawowa nr (...) im. (...) w S., w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że jedynym powodem rozwiązania z powódką umowy o pracę była utrata przez nią tzw. misji kanonicznej. Tym samym dokonane przez pozwaną wypowiedzenie powódce stosunku pracy było konieczne i uzasadnione, gdyż wskazana w tym wypowiedzeniu przyczyna uzasadniająca rozwiązanie stosunku pracy – jest rzeczywista, co oznacza, że powództwo powinno zostać oddalone w całości. Przyczyną rozwiązania umowy o pracę było cofnięcie powódce misji kanonicznej, co stanowiło autonomiczną decyzję (...)

Natomiast z dniem 1 września 2017r. Zespół Szkół nr (...) w S. stał się z mocy prawa ośmioletnią Szkołą Podstawą nr (...)im. (...) w S..

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo i zasądził od powódki D. P. na rzecz pozwanej Szkoły Podstawowej nr (...) im (...) w S. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych i zero groszy) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, iż powódka D. P. aktem mianowania z dnia 15 września 1999r. została mianowana nauczycielem religii w Szkole Podstawowej nr (...) w S., gdzie pozostawała zatrudniona do 2002r.

Powódka w październiku 2000r. otrzymała stopień nauczyciela mianowanego kwalifikacji kolegium teologiczne o specjalności katechetycznej .

Z dniem 1 września 2002r. powódka D. P. została przeniesiona z mianowanego nauczyciela Szkoły Podstawowej nr (...) w S. na stanowisko nauczyciela religii w Szkole Podstawowej nr (...) S.. W dniu 29 sierpnia 2002r. na podstawie Misji Kanonicznej Nauczyciela Religii Rzymskokatolickiej (...)D. P. została skierowana do nauczania religii rzymskokatolickiej w Szkole Podstawowej nr (...) w S. na czas nieokreślony. Z dniem 1 września 2005r. powódka D. P. stała się nauczycielem Zespołu Szkół nr (...) w S., gdyż na mocy Uchwały nr (...)Rady Miejskiej w S. z dnia 23 lutego 2005r. z dnia 1 września 2005r. Szkoła Podstawowa nr (...) im. (...) w S. została połączona z Gimnazjum nr 1 w S. - w Zespół Szkół nr (...) w S..

W grudniu 2007r. powódka D. P. otrzymała stopień nauczyciela dyplomowanego (k. 104 akt osobowych powódki części B).

Z dniem 1 września 2017r. Zespół Szkół nr (...) w S. stał się z mocy prawa ośmioletnią Szkołą (...) (...)im. (...) w S..

Proboszcz Parafii św. A. w S. zwrócił się do biskupa diecezji z zapytaniem odnośnie cofnięcia powódce D. P. misji kanonicznej.

Pismem z dnia 14 czerwca 2017r. Wydział Katechetyczny (...)poinformował stronę pozwaną, że z dniem nabycia prawa do świadczeń emerytalnych, tj. z dniem 30 września 2017r. zwalnia powódkę D. P. z Misji Kanonicznej Nauczyciela Religii Rzymskokatolickiej (...).

Pismem z dnia 31 sierpnia 2017r. strona pozwana oświadczyła powódce, że rozwiązuje z nią stosunek pracy z dniem 30 września 2017r. na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela w związku ze zwolnieniem z Misji Kanonicznej Nauczyciela Religii Rzymskokatolickiej Diecezji (...). Jednomiesięczne

wynagrodzenie powódki obliczone według zasad jak ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosi 3.778,80 zł brutto.

Powódka otrzymała odprawę pieniężną na podstawie art. 28 Karty Nauczyciela w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia (dowód: - akta osobowe powódki k. 140 części B).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił powódce prawa do emerytury na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela.

Pismem z dnia 12 września 2017r. do nauczania religii w ww. szkole na czas nieokreślony skierowany został ks. K. S., który podjął obowiązki nauczyciela religii od 1 października 2017r. za D. P..

W chwili obecnej w Szkole Podstawowej nr (...) w S. religii naucza ks. K. S. i brak jest możliwości zatrudnienia u pozwanego innego katechety.

Mając te ustalenia na uwadze Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, iż stan faktyczny w zasadzie nie był sporny w zakresie ustalenia, że pismem z dnia 14 czerwca 2017r. Wydział Katechetyczny (...) w E. poinformował Zespół Szkół nr (...) w S., iż skierowanie do nauczania religii katechetki D. P. traci swoją ważność z dniem nabycia świadczeń emerytalnych, tj. z dniem 30 września 2017r.

Spornym w sprawie, w kontekście zarzutów powódki było to, czy zgodnie z prawem strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z powódką na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 6 Karty Nauczyciela, gdyż powódka wskazała na brak doręczenia jej pisma z dnia 14 czerwca 2017r. o zwolnieniu z misji kanonicznej nauczyciela religii i tym samym brak możliwości rozwiązania stosunku pracy w trybie powołanego przepisu. Ponadto powódka wskazywała na fakt odbycia kursów doskonalenia zawodowego w zakresie formacji permanentnej katechetów oraz na fakt posiadania przez powódkę książeczki misji kanonicznej katechety.

Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. 2017r. 1189 t.j.) stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania ulega rozwiązaniu w razie cofnięcia skierowania do nauczania religii w szkole na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Ustęp 2 pkt 6 ww. art. 23 stanowi, że rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania z przyczyn określonych w ust. 1 następuje z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiło cofnięcie skierowania do nauczania religii.

Odnosnie nauczycieli zatrudnionych na stanowisku nauczyciela katechezy, jak w przypadku powódki, przepisami, o których stanowi art. 23 Karty Nauczyciela, jest Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach (Dz. U. Nr 36, poz. 155 z dnia 24 kwietnia 1992 r.). Zgodnie z § 5 ust. 1 ww. Rozporządzenia, przedszkole lub szkoła zatrudnia nauczyciela religii, katechetę przedszkolnego lub szkolnego, wyłącznie na podstawie imiennego pisemnego skierowania do danego przedszkola lub szkoły, wydanego przez - w przypadku Kościoła Katolickiego - właściwego biskupa diecezjalnego. Zgodnie z ust. 2 ww. § 5 cofnięcie skierowania, o którym mowa w ust. 1, jest równoznaczne z utratą uprawnień do nauczania religii w danym przedszkolu lub szkole. O cofnięciu skierowania właściwe władze kościołów lub innych związków wyznaniowych powiadamiają dyrektora przedszkola lub szkoły oraz organ prowadzący.

Zgodnie z przyjętą w polskim prawie doktryną, dokument misji kanonicznej może zostać wydany na czas określony bądź nieokreślony. Misja kanoniczna wydana na czas określony kończy się z upływem okresu, na jaki została wydana, a w przypadku wydania jej na czas nieokreślony - gdy zostanie cofnięta. Utrata misji kanonicznej, czy to na skutek jej wygaśnięcia, czy też cofnięcia jej przez biskupa diecezjalnego, powoduje konieczność rozwiązania umowy o pracę z katechetą. Cofnięcie (utrata) misji kanonicznej ma bezpośredni wpływ na utratę kwalifikacji zawodowych, zaś utrata tych kwalifikacji stanowi przyczynę bezpośrednią podjęcia przez dyrekcję szkoły stosownych działań, zmierzających w kierunku rozwiązania stosunku pracy w przewidzianym przez prawo trybie.

Podstawą prawną takiego cofnięcia misji i utraty prawa do nauczania religii stanowi przepis art. 12 ust. 3 Konkordatu z dnia 28 lipca 1993 r., który stwierdza iż nauczyciele religii muszą posiadać upoważnienie (missio canonica) od biskupa diecezjalnego. Cofnięcie tego upoważnienia oznacza utratę prawa do nauczania religii. Kompetencje mianowania i zwalniania katechetów należą zatem do biskupów diecezjalnych na mocy ogólnej władzy prawodawczej, jak i na podstawie prawa powszechnego. Uprawnienia takie wynikają przede wszystkim przepisów kodeksu prawa kanonicznego (zwanym dalej kpk) – kanon 775 § 1 oraz kanon 805 k.p.k. Kanon 705 § 1 k.p.k. daje ogólną dyspozycję, iż "zadaniem biskupa diecezjalnego jest wydawanie norm, odnośnie do katechezy". Natomiast kan. 805 stanowi kategorycznie, iż "ordynariusz miejsca ma prawo usuwania (katechetów), ilekroć wymaga tego dobro religii lub obyczajów".

Z powyższego przepisu wynika zatem, iż dobro religii lub dobre obyczaje są wystarczającą racją powzięcia decyzji o usunięciu katechety, który niekoniecznie musi być winien zaistniałemu zagrożeniu." (por. A. Mezglewski, Misja kanoniczna do nauczania religii - przepisy prawa polskiego i kanonicznego, w: Katecheza dzisiaj. Problemy prawne i teologiczne, pod. red. W. Janigi, A. Mezglewskiego, Krosno - Sandomierz 2000, s. 117 - 126).

Reasumując, jak wynika z powyższych rozważań, jedynie organ władzy kościelnej jest uprawniony do decyzji o cofnięciu misji kanonicznej. Co więcej, nawet kiedy organ władzy kościelnej upoważniony do cofnięcia misji kanonicznej dokona tego z naruszeniem prawa wewnętrznego danego związku wyznaniowego, to - na gruncie polskiego prawa pracy - nie ma żadnych możliwości, które mogłyby tę decyzję unieważnić. Wynika to z konstytucyjnej zasady poszanowania autonomii i niezależności państwa i kościołów oraz innych związków wyznaniowych (art. 25 ust. 3 Konstytucji RP). W przypadku Kościoła, katolickiego zasada ta ponadto znajduje swoje potwierdzenie w art. 1 Konkordatu z 28 lipca 1993 r.

Z podanych wyżej względów polskie sądy powszechne nie są upoważnione do przyjęcia skargi na niezgodność z prawem jakiegokolwiek aktu władzy kościelnej wydanego w oparciu o prawo wewnętrzne tegoż związku wyznaniowego. (por. A. Mezglewski, Misja kanoniczna do nauczania religii - przepisy prawa polskiego i kanonicznego, w: Katecheza dzisiaj. Problemy prawne i teologiczne, pod. red. W. Janigi, A. Mezglewskiego, Krosno - Sandomierz 2000, s. 117 - 126)

W niniejszej sprawie bezspornym było, że biskup diecezjalny cofnął powódce D. P. zatrudnionej na stanowisku nauczyciela religii misję kanoniczną, o czym powiadomił stronę pozwaną pismem z dnia 14 czerwca 2017r. Zatem w ocenie Sądu Rejonowego, należało uznać, że zostały spełnione warunki z art. 23 Karty Nauczyciela uprawniające stronę pozwaną do rozwiązania z powódką umowy o pracę.

W ocenie Sądu I instancji, podważenie decyzji biskupa diecezjalnego dotyczące cofnięcia misji kanonicznej powódce u strony pozwanej, prowadziłoby do tego, że Sąd musiałby naruszyć autonomię i niezależność kościoła katolickiego i wkroczyć w kompetencję (...).

W ocenie Sądu Rejonowego, w przypadku, gdy nauczycielowi religii jest cofnięta misja kanoniczna, Sąd nie ma możliwości oceny przyczyny tego cofnięcia, a zarzuty strony powodowej zmierzały w istocie do podważenia zasadności i skuteczności cofnięcia tej misji.

Okoliczności powyższe wynikają wprost z przedstawionych przez strony dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Z treści pisma o zwolnieniu z misji kanonicznej powódce, nie wynika, z jakich przyczyn owo zwolnienie z misji nastąpiło. Sąd pracy nie ma zaś podstaw do badania i oceny tych przyczyn w kontekście odbycia przez powódkę kursów doskonalenia zawodowego nauczycieli, czy też niepoinformowania przez kurię powódki w trakcie tych kursów o zamiarze odwołania powódce skierowania do nauczania religii.

Jak to już bowiem wcześniej wskazano, w związku ze zwolnieniem powódki z Misji Kanonicznej Nauczyciela Religii Rzymskokatolickiej (...) Sąd nie miał prawa oceniać tej decyzji kościoła katolickiego oraz jej zasadności - do czego

w rzeczywistości zmierzały zarzuty powódki. Nie leży w kompetencji sądu ocena, czy zasadnie została wybrana na nauczyciela religii osoba duchowna, a nie osoba świecka, jaką jest powódka. Dokonany przez (...)wybór nie podlega ocenie Sądu, gdyż wykracza to poza jego kompetencję.

Należało również zaznaczyć, iż bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostawała przedłożona przez powódkę książeczka: „Misja kanoniczna katechety (k. 5 i nast. akt sprawy”, w której na k. 11 widnienie podpisana przez Dyrektora Wydziału Katechetycznego ks. W. K. adnotacja o przedłużeniu powódce misji kanonicznej w zakresie Szkoły Podstawowej nr (...) im. (...) w S. do sierpnia 2018r. Z zeznań świadka W. K. (k. 47) wynikało bowiem, iż powyższy dokument nie ma mocy prawnej, gdyż moc prawną mają jedynie dokumenty podpisane przez biskupa, dyrektora wydziału katechetycznego imienne skierowania do nauczania religii w konkretnej jednostce edukacyjnej. Ponadto w chwili obecnej książeczki takie nie są już wydawane, pozostały w obrocie celem ewentualnego wylegitymowania się katechety, ale nie stanowią podstawy do zatrudnienia, gdyż warunkiem nauczania religii jest posiadanie misji kanonicznej.

Wskazać również należało, iż dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy bez znaczenia pozostawała podnoszona przez stronę powodową okoliczność co do istnienia pisma Wydziału Katechetycznego (...)w E. z dnia 5 kwietnia 2017r.

Na rozprawie strona powodowa złożyła bowiem nie poświadczone za zgodność pismo Wydziału Katechetycznego (...)z dnia 5 kwietnia 2017r., że z dniem nabycia prawa do świadczeń emerytalnych zwalnia powódkę D. P. z Misji Kanonicznej Nauczyciela Religii Rzymskokatolickiej (...) (pismo k. 55).

Po pierwsze wskazać należy, iż strona pozwana zaprzeczyła istnieniu powyższego pisma z dnia 5 kwietnia 2016r. Ponadto nawet gdyby uznać, iż takie pismo zostało sporządzone, to w świetle przytoczonych wcześniej rozważań nie ma to znaczenia w przedmiotowej sprawie, gdyż pismo z dnia 14 czerwca 2017r. jako sporządzone w terminie późniejszym niż pismo z dnia 5 kwietnia 2017r. stanowi doprecyzowanie terminu nabycia przez powódkę praw emerytalnych i to w związku z pismem Wydziału Katechetycznego (...)w E. z dnia 14 czerwca 2017r. Zespół Szkół nr (...) w S. uzyskał informację, iż skierowanie do nauczania religii katechetki D. P. traci swoją ważność z dniem nabycia świadczeń emerytalnych, tj. z dniem 30 września 2017r.

Podsumowując, skoro strona pozwana otrzymała od (...)informację o utracie ważności Misji Kanonicznej Nauczyciela Religii (...)dla powódki od 30 września 2017r., tym samym była zobowiązana zastosować przepis art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela i rozwiązać z powódką umowę o pracę.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut, że strona pozwana składając powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z uwagi na cofnięcie misji kanonicznej, naruszyła przepis art. 39 k.p.

Przede wszystkim należy podkreślić, że art. 39 kp stanowi, że pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.

Zatem przepis ten ma zastosowanie jedynie w przypadkach wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę, natomiast w niniejszym przypadku do rozwiązania stosunku pracy nie doszło w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę lecz w wyniku utraty przez powódkę uprawnień do wykonywania zawodu, co skutkowało zastosowaniem przepisu art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela.

Sąd Rejonowy w pełni podzielił stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2016 r. sygn. akt II PK 145/15 w którym Sąd Najwyższy uznał, że przepis art. 39 k.p., który reguluje wyłącznie zakaz wypowiedzania umów o pracę, nie został włączony do szczególnej regulacji statusu nauczycieli mianowanych (LEX nr 2004189).

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 sierpnia 2012 r. sygn. akt II PK 3/12, stwierdzając wprost, iż art. 39 k.p. nie ma zakresu wykraczającego poza umowę o pracę. Przepis art. 39 k.p. nie znajduje w ogóle

zastosowania do nauczycieli mianowanych, w tym w szczególności do rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem na podstawie przepisu art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z 1982 r. - Karta Nauczyciela, zgodnie z którym stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania ulega rozwiązaniu w razie uzyskania negatywnej oceny pracy dokonanej w trybie i na zasadach określonych w art. 6a tej ustawy (LEX nr 1232774).

Nie zachodzą zatem w ocenie Sądu Rejonowego przesłanki do zastosowania przepisu art. 39 k.p. zarówno dlatego, że powódka była pracownikiem zatrudnionym na podstawie mianowania, jak również dlatego, że nie doszło do wypowiedzenia umowy o pracę, lecz rozwiązania umowy o pracę w szczególnym trybie art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela.

Mając powyższe na uwadze, należało zdaniem Sądu Rejonowego uznać, że strona pozwana rozwiązując z powódką stosunek pracy, nie naruszyła żadnego z przepisów prawa, w szczególności wskazanego przez powódkę przepisu art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach w punkcie II sentencji wyroku, orzekł Sąd I instancji stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Skoro zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) na dzień wniesienia pozwu (7 września 2017r.) wynosiły 180,00 zł.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka, która zarzuciła Sądowi I instancji naruszenie:

- prawa materialnego, a mianowicie art. 23 ust.1 pkt. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zostały spełnione wynikające z powyższego przepisu warunki uprawniające pozwaną do rozwiązania z powódką umowy o pracę, a tym samym niewłaściwe jego zastosowanie, w sytuacji gdy oświadczenie strony pozwanej było oświadczeniem wadliwym, albowiem opierało się o dokument z dnia 14 czerwca 2017 r, a którego to dokumentu powódce nie doręczono, a także z uwagi na fakt istnienia dwóch rozbieżnych i wykluczających się dokumentów, cofających powódcę misje kanoniczną,

- prawa procesowego - art. 233 § 1 KPC, polegające na jednostronnej ocenie dowodów i w następstwie tego ustalenie na ich podstawie okoliczności w sprawie oraz oparcie się tylko o dokument z 14 czerwca 2017 r., zwalniający powódkę z misji kanonicznej i całkowite pominięcie dokumentu z 5 kwietnia 2017 r. i jego znaczenia w sprawie,

- art. 328 § 2 KPC przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom przedłożonym przez powódkę, a w szczególności decyzji (...)z dnia 5 kwietnia 2017 r, cofającej powódcę misję kanoniczną.

Wskazując na powyższe podstawy wносиła o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na tę apelację pozwana wносиła o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i wnioski Sądu I instancji, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Są one konsekwencją zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Nie budzi również zastrzeżeń zastosowanie przez ten Sąd przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności należy ustosunkować się do zarzutów dotyczących naruszenia przepisów procesowych, albowiem ocena prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego możliwa jest dopiero po stwierdzeniu, że ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę zastosowania prawa materialnego, zostały dokonane przy prawidłowym zastosowaniu przepisów procesowych.

W związku z tym wskazać należy, że bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 KPC.

W judykaturze przeważa pogląd, w myśl którego strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 KPC zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1999 r., III KKN 460/98 OSNC 2000/5 poz. 100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/2007 Monitor Prawniczy 2007/17 str. 930). Ponadto zarzut naruszenia powyższego przepisu byłby skuteczny tylko wtedy, gdyby skarżąca wykazała, że wadliwości uzasadnienia miały wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1997 r., I PKN 97/97 OSNAPiUS 1998/4 poz. 121).

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymagane przez ustawodawcę elementy.

W oparciu o jego treść Sąd Okręgowy mógł przeprowadzić kontrolę instancyjną i dlatego brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przepisu art. 328 § 2 KPC.

Także pozostałe zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego nie były zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego nie są wadliwe i znajdują uzasadnienie w przeprowadzonych dowodach.

Sąd ten poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, dotyczące okoliczności istotnych - w rozumieniu art. 227 KPC - dla rozstrzygnięcia sprawy.

O tym, jakie okoliczności wymagają wyjaśnienia, decydują przepisy prawa materialnego, które powinny być zastosowane w rozpoznawanej sprawie (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1990 r., IV CR 236/90 OSNCP 1991/10-12 poz. 125).

Niezasadny był zatem zarzut naruszenie art. 233 KPC sformułowany przez apelującą, jako polegający na jednostronnej ocenie dowodów i w następstwie tego ustalenie na ich podstawie okoliczności w sprawie oraz oparcie się tylko o dokument z 14 czerwca 2017 r. zwalniający powódkę z misji kanonicznej z całkowitym pominięciem dokumentu z 5 kwietnia 2017 r. i jego znaczenia w sprawie.

Do naruszenia art. 233 KPC, doszłoby bowiem, gdyby rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się jakiegoś błędu w ocenie i wnioskowaniu, co nie miało miejsca w sprawie niniejszej.

Zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy podziela wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. (II UK 154/09), z którego wynika, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań Sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC wymaga zatem wykazania, że Sąd uchybił

zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

Z zarzutów apelacji można wnioskować, iż apelująca przywiązuje szczególną wagę do niektórych dowodów, w tym dokumentu z dnia 5 kwietnia 2017 r. zwalniającego powódkę z misji kanonicznej i w tym kontekście zarzuca Sądowi Rejonowemu, iż dokonując oceny materiału dowodowego całkowicie go pominął i przez to nie rozważył właściwie, zebranych w sprawie dowodów.

Tymczasem zarzut ten jest całkowicie chybiony, albowiem, w ocenie Sądu Okręgowego, jest wprost przeciwnie.

Wskazany przez powódkę dowód nie pozwala bowiem na poczynienie ustaleń, zgodnych z oczekiwaniami skarżącej, która najwyraźniej nie zauważa, iż skoro z treści art. 23 ust.1 pkt. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela wynika, iż stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania ulega rozwiązaniu w razie cofnięcia skierowania do nauczania religii w szkole na zasadach określonych w odrębnych przepisach, to owo cofnięcie misji kanonicznej musi zawierać wskazanie stosownej daty.

Tymczasem dokument z dnia 5 kwietnia 2017 r. na który powołuje się skarżąca tej daty nie zawiera. Jest zatem w przeciwieństwie do dokumentu z dnia 14 czerwca 2017 r. pozbawiony doniosłości prawnej i z oczywistych względów nie mógł być dla pozwanej szkoły wiążący, a co za tym idzie stanowić miarodajnej podstawy do czynienia przez Sąd Rejonowy kategoriycznych ustaleń.

Dlatego też Sąd Okręgowy podziela ustalenia i wnioski Sądu I Instancji, wywiedzione przede wszystkim w oparciu o prawidłowo dokonaną ocenę chronologii zdarzeń oraz podejmowanych czynności, poprzedzających wydanie przez pozwaną szkołę zaskarżonej decyzji.

Wbrew wywodom apelacji zaznaczyć też należy, że Sąd I instancji właściwie rozważył w niniejszej sprawie znaczenie i wpływ na postępowanie pozwanej szkoły, dokumentu w postaci pisma Wydziału Katechetycznego (...)w E. z dnia 14 czerwca 2017r. To właśnie na podstawie tego pisma Zespół Szkół nr (...) w S. uzyskał informację, iż skierowanie do nauczania religii katechetki D. P., traci swoją ważność z dniem nabycia świadczeń emerytalnych, tj. z dniem 30 września 2017 r.

Sąd I instancji przekonująco przedstawił przyczyny, dla których za przydatne i istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie uznał pismo z dnia 14 czerwca 2017 r., a z jakich powodów takiego waloru nie przyznał dokumentowi datowanemu na 5 kwietnia 2017 r.

Dokonał zatem Sąd Rejonowy wszechstronnej oraz wnikliwej oceny materiału dowodowego, zaś poczynione przez ten Sąd ustalenia znajdują pełne odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy przychylił się do tego stanowiska Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Mało przekonujący okazał się również zawarty w uzasadnieniu apelacji zarzut, sprowadzający się do twierdzenia, że strona pozwana składając powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, z uwagi na cofnięcie misji kanonicznej, naruszyła przepis art. 39 k.p. Ma bowiem rację Sąd Rejonowy stwierdzając, iż przepis ten ma zastosowanie jedynie w przypadkach wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę. Natomiast w rozpoznawanej sprawie do rozwiązania stosunku pracy nie doszło w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę lecz w wyniku utraty przez powódkę uprawnień do wykonywania zawodu, co skutkowało zastosowaniem przepisu art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela.

Sąd I instancji zasadnie powołał się na stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2016 r. sygn. akt II PK 145/15 w którym Sąd Najwyższy uznał, że przepis art. 39 k.p., który reguluje wyłącznie zakaz

wypowiadania umów o pracę, nie został włączony do szczególnej regulacji statusu nauczycieli mianowanych (LEX nr 2004189).

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 sierpnia 2012 r. sygn. akt II PK 3/12, stwierdzając wprost, iż art. 39 k.p. nie ma zakresu wykraczającego poza umowę o pracę. Przepis art. 39 k.p. nie znajduje w ogóle zastosowania do nauczycieli mianowanych, w tym w szczególności do rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem na podstawie przepisu art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z 1982 r. - Karta Nauczyciela, zgodnie z którym stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania ulega rozwiązaniu w razie uzyskania negatywnej oceny pracy dokonanej w trybie i na zasadach określonych w art. 6a tej ustawy (LEX nr 1232774).

Należy też przywołać pogląd zaprezentowany w postanowieniu

Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 19 listopada 2013 r., I PK 155/13, w którym Sąd ten stwierdził, że regulacja sposobów i trybu rozwiązania, zmiany lub rozwiązania stosunku pracy mianowanego nauczyciela jest w Kartce Nauczyciela wyczerpująca i zupełna, co prowadzi do uznania, iż art. 39 KP który reguluje wyłącznie zakaz wypowiedzania umów o pracę, do szczególnej regulacji statusu nauczycieli mianowanych nie został włączony. Oznacza to, że przepis art. 39 KP nie znajduje w ogóle zastosowania do nauczycieli mianowanych, w tym w szczególności do rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem na podstawie przepisu art. 23 ust. 1 pkt 5 Karty Nauczyciela, zgodnie z którym stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania ulega rozwiązaniu w razie uzyskania negatywnej oceny pracy dokonanej w trybie i na zasadach określonych w art. 6a.

Tak więc okoliczności, na które powołuje się powódka w swojej apelacji, należy ocenić jedynie w kategoriach polemiki z niewadliwymi ustaleniami i konkluzjami Sądu I instancji.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych przez powódkę, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 KPC, oddalił jej apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 98 § 1KPC w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).